שער מאמרי רשב"י — פרשת חיי שרה

שם בדקכ"ג ע"א שורה א' וז"ל תא חזי רזא דמלה מאי שנא בכולהו דאמר שנה שנה כו' הענין הוא כי הנה הכתר כולל כל הי"ס אשר כל אחד כלולה מעשר סך הכל מאה והוא כנגד הכתר ואבא ואימא הם נקראים עשרים שנה כי כל אחד מהם כלול מי"ס שבו הרי עשרים בין שניהם וז"א ונוקבא שהם בחינת שבעה קצוות הם נקראים שבע שנים וכבר ביארתי במקום אחר כי אריך אפין ואבא ואימא הם רחמים גמורים ואפילו אימא היא שוה בערך אבא כמ"ש באדרת האזינו דכחדא נפקי כחדא שריין כו' ולכן אינו מזכיר בהם שנים בלשון רבים אלא שנה בלשון יחיד וכן בכתר שהוא יחיד אמר שנה אבל בז"א ונוקביה הזכיר שנים בלשון רבים כמ"ש ושבע שנים לפי שמתפרשאן בדינא ורחמי:

שם בדקל"ג ע"א שורה י"א וז"ל ובגין כך יעקב משמש במרום תנינן מאי במרום כו' זה תבין במה שנתבאר אצלנו בענין יעקב ולאה ורחל כי ז"א יש לו שתי נקבות דבקות עמו מאחוריו העליו' היא לאה בסוד קשר של תפילין שבראש ועומדת בחצי קומתו העליונה והשנית היא רחל ועומדת למטה בחציו התחתון ובימי החול בשחרית מזדווג יעקב עם רחל אפין באפין וזווג זה נעשה על ידי תפלתנו שבשחרית וגם אז יש ללאה עמו בחינת חיבוק הימין ודבר זה נעשה מעצמו ומאליו שלא על ידינו ובתפלת המנחה מזדווג ישראל עם לאה פנים בפנים מראש ישראל ועד החזה שבו ורחל היא מתארכת באחוריו ועולה מרגליו ועד ראשו והם שוים בקומתם. והרי נמצא איך לאה ניתנת בין תרין דרועין ובתפלת ערבית עומדת רחל אחור באחור מן החזה ולמטה ולאה היא פנים בפנים עם יעקב מן החזה דז"א ולעילא עד ראשו ובחצות הלילה אז מתפשטין יעקב ולאה כשיעור כל קומת ז"א מראשו ועד רגליו. ועומדים יעקב ולאה פנים בפנים ומזדווגים יחד אז אחר חצות הלילה ולפי שזה הזווג דאחר חצות הוא בסוד הבינה כמבואר במקומו. לכן נקרא הזווג הזה דאחר חצות זווגא דאבא ואימא דאחר חצות כנז' בזוהר אמנם ענינו הוא על זווג הזה של יעקב ולאה שלאחר חצות לילה הנעשה על ידי אבא ואימא ומזדווגין יחד שניהם עד אור הבוקר וזהו (ד"ש ע"ב) סוד ויהי בבקר והנה היא לאה כי בהיות הבקר עדין היא שם לאה בזווג עם יעקב. והרי נתבאר כאן פרטי כל הזווגים ונמצא כי זווג לאה ויעקב אינו אלא בלילה ובפרט קודם חצות לילה ואז נקרא יעקב משמש במרום שהוא מן החזה דז"א ולמעלה. וזהו סוד מ"ש רז"ל יעקב תיקן תפלת ערבית ושם למעלה נקרא מרום בבחינת הבינה הנקראת מרום כמש"ה מרום וקדוש אשכון שהם סוד אבא ואימא. (ע"ג) והענין הוא במה שנתבאר אצלנו כי אי אפשר ללאה להזדווג עם יעקב אלא אם כן לוקחת יסוד הבינה ואין להאריך עתה בזה וזמ"ש דכיון דאיתיהיבת אתתא בין תרין דרועין והענין מדבר על לאה שניתנת בשחר ובמנחה בין תרין דרועין ואח"ך לבתר בתפל' ערבית אז הוו מילייהו

בלחישו פירוש כי הזווג אשר לה אז עם יעקב הוא בלחישו פירוש שהוא בסוד הבינה עלמא דאתכסיא בלחישו כנז' וזהו סוד יעקב משמש במרום:

שם בדקל"ג ע"ב שורה ב' וז"ל יצחק ברזא דארבע דסטירו דרבקה דכתיב ויקח את רבקה כו' כבר הודעתיך כי החמש גבורות היורדות ביסוד דז"א השלשה מהם נמתקות שם עם החסדים. והשתים לא נמתקו ונתחברו שתיהן יחד והיו לאחת נמצא שהם ארבע גבורות וכלולתם ברבקה אשת יצחק ואלה הם ד' נשי יצחק: